

blot den enkelte Deel af Monarchiet, som Rigsdagen repræsenterer, ikke altid og i alle Spørgsmaal kunne bestinde sig i en absolut Overeensstemmelse med Rigsdagen. Men det er ingen Grund til at sige: vi have et taust, et forbedent Ministerium ligeoverfor os (So!), vi have et Ministerium, hvis Hensigter vi ikke kunne kjende, og som fordølger disse Hensigter for os, — thi det skal dog vel egentlig være det sande Brændpunkt for det Hele, at Ministeriet nok kunde sige Rigsdagen Noget, men at det ikke vil; det ere de Herrer ikke berettigede til at sige (So!); de ere ikke berettigede til, af Ministeriets Tausshed om visse Hovedpunkter, at udlede, at Ministeriet om disse Punkter nu kunde forsvare at udtale sig. De Herrer ere ikke heller berettigede til deraf, at Ministeriet først vil have Arvespørgsmaalet afgjort paa den Maade, hvorpaa Ministeriet opfatter det, og deraf, at Ministeriet ikke vil vente med Toldloven til Fællesforfatningen er givet, at slutte, at Ministeriet ikke vil holde det Ord, som det har givet i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar d. A., at der skulde arbeides paa Fællesforfatningen, og de Herrer ere heller ikke berettigede til, af Ministeriets Tausshed, at slutte, at der Intet er gjort. De Herrer ere ikke berettigede til at slutte, at Ministeriet har udstedt denne Sag i en uvis Fremtid. De Herrer ere berettigede til at sige, at de ikke kjende Ministeriets Anskuelse, at Ministeriet ikke udtaler sig derom, — det er sandt, — men de ere ikke berettigede til at bebrejde Ministeriet Mangel paa god Villie eller Gyne i den Henseende, og det forekommer mig, at der vel kunde være nogen Grund til at tænke sig, at Ministeriet kunde oversee adskillige Forhold, som de Herrer ikke kunne oversee i deres fulde Udstrækning, og at Ministeriet derfor har sin gode Grund til at handle saaledes, som det gjør. Troer de Herrer, at det er nogen Fristelse for et Ministerium, at staae i den Stillning, som vi i denne og i flere Sager have havt, ligeoverfor Rigsdagen; troer de Herrer, at det er en Fristelse til at være taust? (Se hann: Det er en Smagsag!)

Nosenvorn: Den ærede Finantsminister opfordrede for nogle Dage siden de Mand,

som sidde i dette Thing og med ham have deeltaget i at ophæve den tidligere indre Toldlinie ved Kongeaalen og forlægge den factisk til Armeens Forposter legalt til Eideren, til at udtale, om de ansaae Holsteens Inddragelse i det danske Toldsystem som en nødvendig Folge af det, der dengang skeete, eller om det ikke allerede dengang stod klart for dem, at det maatte skee, som nu skal skee. Der er noget Sandt i disse Uttringer (Hør!) og der er Noget, der giver en Forestilling, der ikke er ganske rigtig (Hør!). Vi vidste Alle, at vi maatte stræbe efter at faae Holsteen inddraget i Toldseenhed med det øvrige Monarchie, men vi troede ikke dengang, at det skulde skee paa den samme Maade, som Slesvig tiltraadte denne Forbindelse. Den høitærede Finantsminister udviklede i den Tid og maaskee tidligere et stort Talent ved gjentagende at vise og gjøre indlysende for dem, der maaskee ikke gjerne vilde fatte det, eller maaskee havde mere ondt ved at begribe det, at der var en meget stor Forskel mellem en fælles Toldlovgivning og et factisk fælles Toldsystem; at det var det første, hvilket man ønskede mellem Kongeriget og Slesvig, og at Forholder til Holsteen factisk skulde føre til det samme Resultat, lovlige skulde hvile paa et andet Grundlag, at det skulde hvile paa et frit Forhandlings Grundlag med Holsteen (En Stemme: Union!). Vel veed jeg, at Forholdene nu staae anderledes (Hør!); men de staae dog efter min Formening ikke ganske saaledes, at man skulde aldeles gaae ind paa Regjeringens Forslag, saaledes som det foresligger. Naar den høiagtede Finantsminister havde fulgt den Vej i denne Sag, som er den simpleste, som nærmest sluttede sig til de tidligere bestaaende Forhold, nærmest sluttede sig til den Udvikling af Monarchiet, som vi nu have, det vil sige til den Mangel paa en fælles lovgivende Institution, som vi endnu maae erkjende, og vi endnu maae beklage — jeg vil ikke sige, at vi derfor maae rette Bebreidelse til Nogen; men jeg troer, at vi kunne beklage det, — naar han havde gjort det, da havde det efter min Formening været let, at erhverve dette Things og Rigsdagens Samtykke til en Lov, som gik ud paa de Punkter, der vare absolut fornødne for at tilveiebringe en